

раторы, которыми могут стать отдельные промышленные птицефабрики.

Названные меры будут способствовать как эффективному ведению птицеводческими предприятиями хозяйственной деятельности, так и более полному удовлетворению потребностей потребителей в продукции птицеводства.

*Т.О. Скоромцова, канд. экон. наук
НДЦ ПО НУДПСУ (Ирпень, Украина)*

ДО ПИТАННЯ СТВОРЕННЯ ІНФРАСТРУКТУРИ РИНКУ ВІВЧАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

Рассматриваются проблемы формирования рынка сбыта овцеводческой продукции и намечены основные пути решения посредством создания кооперативных объединений.

Найбільш значимою галуззю аграрного комплексу є продуктивний підкомплекс — головною метою якого є забезпечення населення повноцінними продуктами харчування у достатній кількості, з однієї сторони, а з іншої — це одна із головних складових продовольчої безпеки країни.

Наразі ринок продукції тваринництва, в тому числі і вівчарської продукції, в Україні сьогодні характеризується незбалансованістю попиту і пропозиції, низьким рівнем внутрішнього споживання, а також недостатньо розвинутою ринковою інфраструктурою.

Досліджуваний нами сектор агропромислового виробництва — вовно переробний, представлений декількома видами ринків — вовни, шкір (овчин хутрових і шубних, каракульських смушок), племінної продукції, баранини, які повинні обслуговуватися належною їм інфраструктурою.

Виходячи із інтеграційної природи організації сільськогосподарського ринку, складовою якого є інфраструктура, вона і сама є продуктом самоорганізації операторів ринку. Тому всі елементи інфраструктури створюються самими товаровиробниками, бо саме через її інституції послідовно проходить вироблена у сільському господарстві продукція на шляху до кінцевого споживача.

Сьогодні в Україні товарообмін здійснюється в основному за допомогою посередників, які у сфері збуту продукції привласнюють значну частину прибутку, створеного у процесі виробництва.

Нині основна частка у формуванні сировинного ринку вівчарської продукції належить особистим селянським господарствам. З метою включення продукції зазначеної категорії населення в ринковий обіг, пропонується формувати на основі економічних інтересів кооперативну систему обслуговування вказаного сектора, створивши різноманітні форми організації заготівель сільськогосподарської продукції.

Самостійно господарюючи, сільськогосподарські товаровиробники за допомогою кооперативів різного рівня зможуть створити свою ринкову інфраструктуру — оптові ринки, аукціони, ярмарки тощо, де вони будуть повновласними господарями виробленої продукції. Перенесення місць зустрічі продавця і покупця з господарств на централізовані ринки значно зміцнить економічні позиції виробників, дозволить їм спільно захищати цінові пропозиції перед консолідованими покупцями. Отже, створюючи власні збутові та постачальницькі кооперативні канали, сільськогосподарські товаровиробники значною мірою самі вирішуватимуть проблему уникнення диспаритету цін. Розвиток ринкових інституцій в галузі тваринництва, в тому числі і у вівчарстві — це складна соціально-економічна проблема, яка потребує, особливо на першому етапі створення, всебічної та різнопланової підтримки, як з боку держави, в першу чергу, так і підтримки їх створення на місцях. Шлях до такого роду об'єднань лежить через просвітницьку роботу серед потенційних кооператорів, висвітлення реальних переваг справжніх кооперативів та їх порівняння з псевдокооперативними організаціями. Не обійтися у вирішенні цього питання без інформаційного забезпечення агропринку через створення мережі сільськогосподарських дорадчих служб.

На наш погляд, розвинена система кооперативних об'єднань різноманітного спрямування є важливим механізмом мінімізації ризиків у сільськогосподарському виробництві та реалізації продукції.

*Т.А. Скрипка, аспірантка
БГЭУ (Минск)*

ИНФОРМАЦИОННОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ РУКОВОДИТЕЛЕЙ СЕЛЬХОЗОРГАНИЗАЦИЙ С ИСПОЛЬЗОВАНИЕМ ТЕОРИИ МНОЖЕСТВ И ТЕОРИИ ОБРАТНЫХ СВЯЗЕЙ

Сельское хозяйство является отраслью, в технологических процессах которой участвует множество элементов, а в управлении возможно множество вариантов решений. Поэтому использование в управленческой деятельности определений (понятия, состава), операций (объединение, пересечение, сложение), теорем (измерение плотности полей) обеспечивает, с одной стороны, переход от умозаключительного к функциональному подходу изучения явления, от качественной к количественной его оценке, с другой — четкость определений (объединение, интеграция), не допускающих различий.

Увеличение числа субъектов рынка, выход производственных и коммерческих связей за пределы района, риски экономического, погодного, биологического порядка создают определенные трудности управления предприятием. Руководитель сельхозорганизации вынужден контактировать с различными субъектами рынка. Сложность управления возрастает в связи с необходимостью освоения новых технологий в